

Cantabile 2 fra 1983 til 2008

Af Siri Facchini Haff

Siri Facchini Haff er fast performer ved Cantabile 2 og har medvirket i samtlige Cantabile 2 forestillinger siden 2004, bl.a. soloforestillingerne ”Inca Cola” (2006) og ”Bombshells” (2008). Hun er desuden studievejleder og underviser på School of Stage Arts.

I 1983 drager Nullo Facchini - 23 år gammel - rundt til en række teaterworkshops forskellige steder i Europa. Her udvælger han nogle af de unge spillere han træffer, og inviterer dem til at være med i den teatergruppe, han har besluttet at starte. De sættes i stævne 1. aug. 1983. Stedet er Copparo, Italien. Navnet er – Cantabile 2.

Spillerne i Cantabile 2 er en blanding af danskere, tyskere og en svensker. Deres første forestilling hedder ”**Lucciole di fango**” (1984), har seks medvirkende og er instrueret af Nullo Facchini. Lucciole di Fango betyder ”Sølets Ildfluer”, og forestillingen er et portræt af jazzens ungdom, baseret på Mezz Mezzrows autobiografiske roman ”Really The Blues.”

Nullo Facchini:

”For mig var det en historie om, at mennesker der forfølges er i stand til at skabe en varmere kunst. Der er altid nok af intellektuel kunst. Ting du kan lave fordi du har uddannet dig. Men hos forfulgte grupper synes der at være en slags instinktiv skabelse – med kilden i glæden. Hør på New Orleans jazzen. Der fandt de sorte et våben der tvang de hvide til at tigge.”

Musik spiller fremover altid en essentiel rolle i Cantabile 2’s forestillinger, og Marco Spallanzani, der står for den musikalske ledelse i ”Lucciole di Fango” kommer gennem tiden til at blive en væsentlig komponist for teatret.

Cantabile 2’s medlemmer arbejder på at sælge forestillingen i deres hjemlande. Gruppens to danskere Tine Madsen og Dorte Schou er de eneste der får forestillinger i stand – det gør de til gengæld med stor succes. Og Cantabile 2 drager til Danmark på turné. I Danmark bliver der ved med at vise sig spillemuligheder, og teatergruppen slår sig ned for vinteren i København, hvor de også afholder forskellige workshops.

Deres næste forestilling ”...Odradek!” (1985), er en genopsætning af Cantabiles ”...Odradek!”, denne gang med danske og hollandske spillere, og den har premiere i København. Odradek er den lille sytrådstrømle med jernstøtteben, der løber rundt i trappeopgangen i en af Franz Kafkas fortællinger. Forestillingen er et biografisk drama om Franz Kafka. Teatrets ønske er at producere en forestilling som genskaber de foruroligende og magiske stemninger i Kafkas arbejde. Scenerne skabes ud fra hans drømme beskrevet i breve og dagbøger, og derefter erstattes drømmenes imaginære personer med betydningsfulde personer i Kafkas liv – som på den måde skaber den røde tråd i forestillingen. Nullo Facchini er selv på scenen som Franz Kafka; det er første og sidste gang i teatrets 25 - årige historie. Herefter instruerer han alle teatrets forestillinger - bortset fra to - uden selv at være på scenen.

Både ”Lucciole di Fango” og ”...Odradek!” har søgt at bryde med det traditionelle teaters struktur og udtryksform.

Det er teatrets vision at skabe et sanseligt og fysisk scenesprog i opposition til det fremherskende tekstteater med en lineær dramaturgi. ”Kys” (1986) udfordrer disse principper idet den forener de eksperimenterende teknikker som gruppens spillere bruger i deres arbejde – i dette tilfælde særlig hvad angår stemmen – med en forestilling rig på tekst og med en traditionel struktur som udgangspunkt. Emnet er Marie Grubbe og hun fremstilles af Tine Madsen, der siden 1984 danner par, kunstnerisk og privat, med Nullo Facchini og som frem til 1993 tegner teatrets ledelsesprofil sammen med ham. I ”Kys” sættes teatrets kropslighed i en ny kontekst:

”Til sidst overrasker forestillingen på en for oplevelsen aktiverende måde. Lyset går ned, men kommer så tilbage, og Tine Madsen gennemfører sammen med Peter Dinesen en fysisk ornamentet, ekspressiv bevægelsesrække, hvor tiltrækningen Marie-Søren bliver visuelt anskueliggjort. Det interessante ved slutningen er blandt andet, at det er en mand uden ansigt (Dinesen vender hele tiden ryggen mod publikum) som med strittende røv bliver brugt af Marie, til hendes egocentriske formål. Her aner man en udfordrende kritik af den Marie Grubbe, som i det tidligere syntes så uangribelig og idealistisk” (Kjerstin Norén, Information, 1986)

Teatret trives i København, og uden en egentlig beslutning om at flytte til Danmark, vender teatret bare aldrig tilbage til Italien. I Coppara står teatergruppens rekvisitter i et øvelokale og samler støv.

Undervisningsaktiviteterne er i mellemtiden gået fra spredte workshops til at være organiserede under fritids-

lovgivningen. Fra 1985 har teatret en etårig teaterskole med navnet ”Body Theatre and Drama School”.

I 1986 opretter Cantabile 2 ITER (Institute for Theatrical Experimentation and Research). ITER arrangerer gæstespil og udgiver et tidsskrift af samme navn, og nedlægges i 1988.

I 1987 organiserer Cantabile 2 for første gang en teaterfestival. ”Waves Festival for eksperimenterende teater”(1987) præsenterer forskellige eksperimentelle grupper fra Danmark og resten af Europa i København.

På festivalen præsenterer de også deres egen ”Lidenskabens Gård” (1987). Gruppens spillere består nu udelukkende af danskere. Foruden Tine Madsen er det unge spillere uddannet på teatrets teaterskole. ”Lidenskabens gård” fortæller en halvt virkelig, halvt imaginær historie om 5 aristokrater i Revolutionens Paris som arresteres, dømmes og henrettes – alt sammen indenfor 24 timer. Den er baseret på originale breve sendt af de dødsdømte i fængselsgårdene under det såkaldte rædselsregime i 1793-94. I en voldsom, ekspressiv og meget fysisk forestilling skildres menneskets frygt og maniske lidenskab i konfrontationen med døden påført dem af medmennesker, i en pendulering mellem glødende monologer og stramme tableauer.

”Dog befinder der sig en figur, en fortæller mellem disse mennesker, der, som en stemme udefra, kæder deres historier sammen. Et lille menneske, der introducerer de navngivne fanger og i øvrigt mest er iagttagere, indtil den stumme slutsekvens, hvor figuren alene trækker kærren med de

dødsdømte til guillotinen – beslutsomt og roligt” (Vibeke Staggemeier, Information, 1987)

”**Krigens Kvinder**” (1988) er Cantabile 2’s egentlige gennembrud. Jens Kistrup kalder i Berlingske Tidende forestillingen for: ”det bedste, det eksperimenterende gruppeteater længe har haft at byde på”. Fra at have levet i kunstens undergrund med få økonomiske midler, anerkendes Cantabile 2 nu, ikke blot af pressen, men også af det danske teaterråd, hvilket giver et stort løft i teatergruppens økonomi fremover.

”Krigens Kvinder” viser glimt af betydningen og konsekvensen af krig for dem, der må prøve at overleve andres katastrofer. Langt væk fra krigen fortsætter kvinderne med at tænke på mænd med kærlighed. Kvinderne bliver de egentlige helte, helte i tålmodighed.

Scenen er nøgen og med et stort hvidt bagtæppe. I det ene hjørne sidder to kvinder, klædt i hvidt og med tilbageskrabet hår, på en gynge. Her iagttager de forestillingen og deltager som kor i den række af billeder, der glider over scenen, mens de fire kvindelige spillere på scenen danser, synger og forløser længsel og venten i en verden af kvindesolidaritet.

”Cantabiles medlemmer kan synge så det kilder nedad ryggraden, folke- og arbejdersange fra hele verden, de kan udtrykke sig i moderne bevægelsesformer, de kan med få midler forandre scene, handling og stemning og de har en scenisk, visuel iderigdom.” (Helle Høgsbro, Land og Folk 1988).

Med drømmenes logik iscenesættes erfaringer fra den kvindelige sfære:

”Italieneren Nullo Facchini som står for regin har skapat ett stycke dans- och kroppsteater, som får min fantasi att vibrera, som väcker drömmar och längtan i mig, som teater för mine sinnen, i rött och vitt, i smäktande toner, i vaggande vila och förlorad oskuld.” (Sören Sommelius, Helsingborgs Dagblad 1989).

Forestillingen turnerer i flere år i bl.a. Norge, Sverige, Tyskland, Portugal, England, Estland, og Italien. Med denne forestilling er teatergruppen ved at få en mere fast form med spillere som Lotte Elvang, Maria Bergman og Helle Mørch udover Tine Madsen.

I **Blue People** (1989) får Cantabile 2 spillerne selskab af spillere fra Jorge Holguins Danseteater. Temaet er psykisk sygdom og ni spillere er på scenen.

”Spinkle tekster fortæller stumper af menneskeliv. Næsten glemt. Eller gået i stykker. Men først og fremmest virker forestillingen ved sit kropssprog. Patienterne undersøger hinanden. De søger omhed. Bliver aggressive. Springer på hinanden som dyr og putter sig ind til hinanden som børn. Koreografien er spastisk, rullende og hinanden befølede, akkompagneret af folkemusik med slavisk melankoli eller af messende stemmer i en verden af hvide lagner med et blåt skær.” (Erik Aschengreen, Berlingske Tidende 1990)

Mogens Damgaard skriver i Fyens Stiftstidende (1990) at:

”Marco Spallanzanis musik bygger med sin grundtone af slavisk vemod et aktivt rum omkring de medvirkende, og den enkle scenografi, i virkeligheden kun et vældigt gråblåt draperi fra loft til gulv, blev udnyttet smidigt og fantasifuldt.”

Det er på baggrund af ”Lidenskabens Gård” og ”Krigens Kvinder”, der begge har været i Vordingborg på turné, at Cantabile 2 (som selv overfor Teaterrådet har nævnt sit ønske om at flytte til en by, hvor de kan have deres egen scene) inviteres til at blive Vordingborgs egnsteater. I Vordingborg står der nemlig en stor, flot teatersal med plads til godt 500 mennesker og venter på en derboende teatergruppes livfuldhed.

1. juli 1990 flytter Cantabile 2 til Vordingborg og 2. juli er der åbningsreception på Vordingborg Teater og Cantabile 2 bydes velkommen af bl.a. Jørn Nielsen, tidligere borgmester og formand for undervisnings- og kulturudvalget, der sammen med teaterforeningens formand David Trier Frederiksen har været primus motor på at få teatergruppen til byen. Vordingborg har fået et egnsteater. Vordingborg Teater har fået beboere.

Gruppens teaterskole ”Body Theatre and Drama School” rykker med til Vordingborg. Men hvor teatergruppen holder til på Vordingborg teater, får skolen sine egne lokaler i Bakkebølle, lidt udenfor Vordingborg, i nedlagte produktionslokaler som teatret køber og istandsætter. Skolen er fra 1989 blevet en 2-årig uddannelse, og ved skolestart i september 1990 starter 20 elever, fordelt på 1. og 2. årgang.

I efteråret kommer et nyt medlem til Cantabile 2: Paolo Nani, tidligere skuespiller på Teatro Nucleo i Ferrara. Også lysdesigner Kim Rostgaard knyttes til teatret på mere permanent basis; han kommer med tiden til at skabe lysdesign til en stor del af teatrets forestillinger.

I vinteren 1990 rejser gruppens medlemmer til forskellige destinationer i Østeuropa og Asien. ”Stumfugle” (1991), der er Cantabile 2’s første produktion som egnsteater, er en slags rejsedagbog over teatrets møde med østens stemninger og mennesker med åbenhed og utilnærmedelighed på én gang. Den er et solidaritetsråb med alle de millioner af mennesker verden over, hvis jord og land ikke kan sørge tilstrækkeligt for deres overlevelse.

”Hvorfor de egentlig kalder deres forestilling for Stumfugle går over min forstand. De fejler ikke det mindste disse fugle; hverken stumme eller stækkede. Deres stemmer er i imponerende grad cantabile, sangbare, deres veltrænede og dygtige kroppe i særdeleshed flyvefærdige. De har fløjet en fantastisk og foruroligende tur gennem fremmede lande, samlet påtrængende billeder op, og viser os dem her i et visuelt og akustisk sprog, der ligger det traditionelle teater så forløsende fjernt.”
(Per Theil Hansen, Det Fri Aktuelt, 1991)

Stumfugle vinder i 1992 1. prisen ved den internationale teaterfestival Impulse i Nordrhein-Westfalen i Tyskland.

Sommeren efter - 1991 - afholder Cantabile 2 igen teaterfestivalen ”Waves”. Nu i Vordingborg, den nye hjemby. Festivalen bliver fremover en tilbagevendende begivenhed, der afholdes i ulige år i august måned, og altid i Vordingborg. Gennem årene er byen med ”Waves” festivalen vært for store navne som Societas Raffaello Sanzio (Italien), Compagnie Philippe Genty (Frankrig), Teatr Piesn Kozla (Polen), Xarxa (Spanien), Leo Bassi (Italien/Frankrig/USA), Ultima Vez/Wim Vandekeybus (Belgien), La Compagnie Malabar (Frankrig) Scena Plastyczna (Polen) Teatro de los Andes (Bolivia) og mange flere. Festivalen er

med tiden blevet Danmarks største internationale teaterfestival.

I 1991 bliver teaterskolen en 3-årig uddannelse, hvor 3-året primært er praktik, og skolen skifter navn til "School of Stage Arts". Arbejdssproget på skolen er hovedsagelig engelsk, da skolens studerende og lærere kommer fra hele Europa.

Sommeren 1992 får den legendariske "Helvede" (1992 - 95) premiere. "Helvede" bliver det overbevisende startskud på det, der skal blive en af teatrets store forcer og særlige kendetegn; de store udendørs site-specific forestillinger. Forestillinger udenfor det klassiske scenerum - i naturen, i havneområder, i forladte bygninger og militærområder, skabt til og i forbindelse med det pågældende sted. Og som pionerer i site-specific i Danmark, er Cantabile 2 med til at udbrede de særlige teateroplevelser, der foregår væk fra den bløde publikumstols magelige passivitet, og som i stedet rykker ind i rum og omgivelser der åbner sanserne på en ny måde. En teaterform der i dag er vidt udbredt i scenekunstens søgen efter fornyelse og nye former for publikumsdialog.

"Helvede" spiller i Vordingborg på Masnedø ved det gamle fort og i København ved Bagsværd sø, og forestillingen markerer begyndelsen på et langvarigt samarbejde med scenograf Bjarne v. H. H. Solberg. Bygget på Dantes Guddommelige Komædie tages publikum med på en rejse igennem Helvede. Ligesom Dante på sin pilgrimsfærd gennem Helvedeskredse til jordens midte, vandrer tilskuerne frasted til sted og møder alle de fordømte, der nu soner deres straf efter et syndigt liv på jorden. Med fokus på 8 helvedesvision-

er, går publikum ad slyngede stier, med tæpper og regnslag.

"Allerede i tredje billede træffer vi det berømteste par i komædien, Francesca da Rimini og hendes Paolo, gestaltet som en dans på en tømmerflåde ude i søen. Der er et glimrende billede af frådserne, en borddækning hvor bord, dug, og service hentes op fra søens bund, et eksempel på det originalt komiske og groteske som bærer så meget af forestillingen. Og der er en ligeså original fremstilling af de vredladne - som moderne trafikanter, hvis provokationer vokser i takt med bilernes størrelse og en serie vanvittige stunts." (Michael Bonnesen, Politiken 1992)

Og mørket slutter sig langsomt omkring publikum, mens naturen og vejret hver aften spiller sin foranderlige rolle, i det der af mange opleves som et knap 4 timer langt meditativt "black out" ned i Helvede og tilbage igen.

Året efter genopsættes "Helvede" i en bearbejdet udgave i Idar-Oberstein i Tyskland ved floden Nahe og sommeren derpå i endnu en bearbejdet udgave på den forhenværende amerikanske militærflyveplads Hahn og på missilbasen i Hasselbach, der indtil da har været lukket for offentligheden. De tre opsætninger af "Helvede" i Tyskland bliver begyndelsen på et langvarigt samarbejde med den tyske producent Willi Lindemann og "Kultursommer Rheinland-Pfalz". Cantabile 2 modtager Nordrhein Westfalens kulturpris for opsætningen.

I 1994 genopstår forestillingen i en sceneversion, der i kortere udgaver vedbliver at være på Cantabile 2's repertoire i lang tid fremover.

Med sin banebrydende form og stærke billeder stryger

”Helvede” direkte ind i de moderne teaterleksika, bl.a. den seneste ”Gyldendals Teaterleksikon” og modtager i 2005 en skriftlig nominering til kulturminister Brian Mikselsens kulturkanon over uomgængelige værker indenfor scenekunsten igennem tiden. En kulturkanon som teatret, ligesom store dele af det danske kunstmiljø, ellers forholder sig kritisk til.

Kort tid efter at ”Helvede” har taget det danske sommerpublikum med storm har ”Brevet” (1992) premiere, og de to forestillinger udløser de Danske Teaterkritikers Initiativpris til Cantabile 2 i 1993.

”Brevet” er en enkel og samtidig meget morsom comedy. Den tager udgangspunkt i bogen ”Exercices de style”, af den franske forfatter Raymond Queneau. Bogen består af en kort fortælling der gendiges på 99 forskellige måder i mange forskellige litterære stilarter. På samme måde er ”Brevet” den ligegyldige historie om en mand, der skriver et brev, spillet i tyve forskellige versioner. En dæmonisk figur morer sig med at give spilleren de mest besynderlige opgaver – spil scenen bagfra/med overraskelser/ uden at bruge hænderne/vulgært osv. og opgaverne løses med stor latter til følge og altid uden ord. Brevskriveren er Paolo Nani, og forestillingen bliver en stor succes, der stadig turnerer i hele verden. Paolo Nanis karriere, som den anerkendte komiker han er i dag, tager afsæt i denne forestilling. ”Brevet” bliver dén danske forestilling der har spillet i udlandet flest gange. I 1994 vinder den The European Comedy Prize i The European Championship of Slapstick i Frankfurt a.M.

I vinteren 1994-95 gennemgår Cantabile 2 en gennem-

gribende forandring i sin organisation. Teatret, som i høj grad har været defineret som en teatergruppe, ændrer sin form. Cantabile 2 går over til en struktur, hvor Nullo Facchini bliver Cantabile 2’s teaterleder med en lille fastansat administration, uden fastansatte spillere. Derefter ansættes spillere til de enkelte forestillinger. Nullo Facchini virker fortsat som kunstnerisk leder af ”Waves” festivalerne og som rektor for ”School of Stage Arts”. De fleste af den tidligere teatergruppes medlemmer vedbliver dog fremover at medvirke på projektbasis i mange af teatrets forestillinger og at undervise på teaterskolen.

Herefter skabes et netværk af spillere knyttet til teatret, der går igen i teatrets forestillinger i forskellige konstellationer. Spillere der, med få undtagelser, er uddannet på teatrets teaterskole ”School of Stage Arts”. Dette skaber et fælles scenesprog spillere og instruktør imellem, og den fælles referenceramme skaber et unikt arbejdsmiljø omkring teatret. Teatrets fortid som teatergruppe vedbliver at afspejle sig i arbejdsformen, der involverer spillere og øvrige medvirkende på en særlig måde, og i et fælles engagement for teatrets særlige teaterform. En form hvor meget materiale skabes igennem improvisation og ud fra instruktørens og de medvirkendes kreativitet og indre billeder. En form, hvor forestillingsprøver kan betyde at vente under et halvtag, mens den værste storm og regn driver over, før arbejdet med den udendørs scene kan fortsætte. Hvor scenearbejde bl.a. kan indebære at dykke i havet, kravle på statuer, hænge fra 50 m. høje siloer, spille forestilling 6 timer i træk og transportere publikum i en rickshaw.

I 1995 påbegynder Cantabile 2 en trilogi om krig, der indbefatter forestillingerne ”Snipers”, ”Exile” og ”10 ukendte

soldater”.

”Snipers”(1995) er første del af trilogien om krig og forestillingen tager udgangspunkt i borgerkrig, den krig der ikke udkæmpes af professionelle soldater, men af børn, kvinder og gamle mænd, der har fået eller fundet et våben, som de ikke er trænet til at bruge. Den er en samling af korte historier, der skildrer tidløse situationer mellem mennesker i borgerkrigens forløb. Nogle af historierne og dialogerne er på engelsk, andre er ordløse eller musiske. Samtaler med flygtninge på Ørslev Flygtningecenter giver erfaring og historier til forestillingen.

”Der er ingen soldater eller politikere i Cantabile 2’s borgerkrigsforestilling ”Snipers”. Her er kun de mennesker, der prøver at opretholde en form for tilværelse i de beskudte og mandetomme huse. Mennesker, der har set for meget til at tro på et liv ”bagefter”. For dem bliver virkeligheden en venten på det næste overgreb. Forestillingen ryster mere end mange TV-reportager. (Anne Flindt, Information, 1995)

Samtidig er også billedmediernes rolle i fokus. På scenen er en kameramand tilstede. Han filmer forestillingen undervejs, og en tv-skærm viser løbende publikum det der filmes her og nu. I adskillige situationer giver det et fuldstændigt anderledes syn på de begivenheder der sker på scenen.

Soloen ”Exile” (1996) er trilogiens anden del. Her skildres en kvinde, der må forlade sit hjem og sine børn og forsøge at skabe sig en ny tilværelse i et fremmed land. Kompositioner af lyd og billede væves sammen og skildrer eksilet på såvel det ydre politiske plan, som på det indre psykologiske. Det kendte, tilliden til den organiserede, system-

atiske kommunikation, udfordres af en fabulerende sans for det absurde, som favner såvel tragiske som komiske aspekter af eksil. Bevæggrunden for forestillingen er oplevelsen af rigtigheden i Jens Christian Grøndahls udsagn: ”så skræmte og usikre på os selv er vi, at vi ligefrem føler os forfulgt af de forfulgte”. (Politiken 1995).

Tine Madsen er kvinden i eksil.

”Bag de ydre billeder og Tine Madsens minutiøst registrerende spil tegnes et indirekte portret af en målbevidst kvinde, der vil gå langt for at imødekomme værtslandet og samtidigt beholde sit jeg. Sit omsorgsfulde, sårede og ærlige jeg, der stadig bakser med det akavede sprog og den fremmede mentalitet for at slå så meget rod, at børnene kan slutte sig til hende.” (Nina Davidsen, Information, 1995)

I ”Exile” er Tine Madsen for sidste gang spiller i en Cantabile 2 forestilling, bortset fra ”Agamemnon”, som hun selv instruerer i 2003.

Trilogiens tredje del er ”10 ukendte soldater” (1996). Den koncentrerer sig om den ”officielle krig”, den krig der udkæmpes mellem nationer og af professionelle soldater. Handlingen udspiller sig omkring den ”ukendte” soldat, hvis monument findes i storbyer verden over. 10 forfattere fra forskellige lande er blevet bedt om at skrive et gravskrift for hver deres soldat, og udover danske Villy Sørensen og Solveig Balle, har bl.a. italienske Francesco Guccini, irakiske Munyam Alfaker og amerikanske Erin Cressida Wilson bidraget med tekster:

*“Søvngænger på flugt mellem syner i sneen,
engle i hvide uniformer, lysende slotte, flyvende heste,
jeg ledte efter mig selv og var kun en af de andre,
et ligtog af ulevet liv.” (Villy Sørensen)*

Disse gravskrifter opføres i form af sange, som akkompagnerer et visuelt portræt af nogle øjeblikke fra soldatens liv, i en forestilling der bevæger sig i grænselandet mellem koncert og teaterforestilling.

Nulla Facchini:

”Jeg bygger ikke op til en ensartet reaktion, men arbejder mod en ubevidst påvirkning, der fremkalder en emotionel respons hos tilskueren. I mine abstrakte forestillinger vil jeg gerne bringe tilskueren væk fra trangen til at fortolke. De hurtige klip i ”10 ukendte soldater” er et eksempel på dette. De levner ikke tid til fortolkning”.

I juni 1996 har Cantabile 2 premiere på **”Hamlet”** (1996) på Kronborg Slot. Med et elleve personer stort hold af medvirkende indtager teatret Helsingør Skibsværft, Kronborg Voldgrav, Bastionen og stranden i en stor uden- og indendørs site-specific forestilling, hvor publikum, som i ”Helvede” tager på en 3,5 times vandring fra scene til scene. Forestillingens billeder ledsages af musik spillet af det otte mand store hornorkester Athelas-ensemblet. Tableauerne består bl.a. af:

”Spøgelset der hænger i en mekanisk konstruktion af et spindelvæv i værfets gyde, og lader sine lydlose skrig falde ned over et desorienteret publikum. Claudius’ spioner, der med voldgravens vand til livet, i perfekte genspejlinger, overvåger Hamlet med kikkerter. Claudius’ ildsprudlende forførelse af

Ofelia rundt om bordet på søbatteriet. Hamlets kamp med Laertes, der projiceres op på slottets mur via et kamera i panden på Laertes. Og endelig epilogen, ’alles død’, som der står i programmet, hvor Claudius og Gertrude udkæmper en kamp på liv og død – hun liggende i et dampende varmt badekar, mens han hænger ned over hende med fødderne i en trapez.” (Michael Bo, Politiken 1996)

Janus Kodal skriver at:

”Billederne er suveræne, drømmesikre og overraskende. Scenernes potentiale er kort sagt meget stort. Udnyttelsen af rummenes muligheder intelligent og følsom. (Ekstra Bladet 1996)

Samme sommer i august måned opsættes **”Die Endlösung”** (1996) på slottet Ehrenbreitstein i Koblenz, da Cantabile 2 igen er blevet inviteret tilbage til Tyskland af Willi Lindemann og Kultursommer Rheinland-Pfalz. ”Die Endlösung” er en opera af tyske Peter Michael Hamel med Holocaust som tema. Nulla Facchini:

”Jeg er lige blevet færdig med at instruere en trilogi om krig, og jeg var lige ved at sige nej tak til tilbuddet om at lave ”Die Endlösung”, fordi jeg allerede har lavet så meget krigsrelateret materiale de sidste par år. Hovedårsagen til at jeg alligevel sagde ja, var Peter Michael Hamels musik, som jeg følte kunne give mig en ny indgangsvinkel til krig og koncentrationslejre”.

Forestillingen er som ”Helvede” opbygget som ”stations-teater”, hvor publikum går fra tableau til tableau. Men denne gang minder publikums vandring mere om den kristne Via Crucis. ”Die Endlösung” har en ikke-lineær dramaturgi,

og giver muligheden for de vidt forskellige scener, hvor én er en koreografi, én indeholder teatralisk handling, én har karakter af installation. Publikums fokus skifter mellem sangerne og sangteksterne og de visuelle billeder.

Nulla Facchini:

”Det svære er at finde balancen mellem realitet/historie og billede og poesi. Jeg ønsker ikke at lave en naturalistisk rekonstruktion af en koncentrationslejr ... det ville aldrig blive realistisk nok, medmindre jeg lader spillerne torturere. Derfor er min opgave at skabe et system af hints, som kan ramme tilskueren emotionelt på en overraskende måde ... Jeg kan godt lide at tænke på hele forestillingen som en mindemese for de millioner af døde”.

På ”Die Endlösung” er Kristian Knudsen for første gang set designer, fremover bliver han en vigtig samarbejdspartner for teatret.

I 1997 instruerer Tine Madsen soloforestillingen ”Ego´n – en forkert ballet” (1997) med Joost Alexander van den Berg. Forestillingen handler om den østrigske maler Egon Schiele, der dør 28 år gammel af den spanske syge. Ved hans død i 1918 efterlader han sig et stort antal tegninger og malerier. Schiele fik i sin korte levetid en kometagtig karriere med sine halypnografiske, udfordrende malerier, og han var omspundet af skandaler. Stykket stiller skarpt på den grænsesøgende Egon Schiele som person, og Joost Alexander ”er en eksplosion på en scene og formår at dykke helt ind i Egon Schieles underbevidsthed og nærmest forvandle sig til maleren selv.” (Kalundborg Folkeblad 1998). Universet er symbolladet og drømmeagtigt, og Egon selv bliver en figur i sit eget livsmaleri, i en biografi, som

er en følelsesmæssig rejse ind i Egon Schieles korte liv. Et hudløst billede af en frustreret, energisk, urolig og erotisk grænsesøger, i et scenesprog der bevæger sig mellem teater, performance og klovnekunst.

Pentothal er et meget kraftigt bedøvelsesmiddel der f.eks. bruges i zoologiske haver, hvis et stort vilddyr skal have trukket en tand ud. I 80`ernes italienske undergrundsmiljø blev pentothal brugt af narkomaner til at dulme smerter og ubehag ved abstinenser. ”Pentothal” (1997) er baseret på bogen af samme navn af den italienske tegneseriekunstner Andrea Pazienza, og det er hans liv, tegneseriekunst og skarpe men humoristiske portræt af narkomiljøet, der har inspireret til den. Det rå og upolerede, som findes i mange af Pazienzas tegninger, genfinder man i forestillingens scenografi, som er bygget op af stilladser på tre af siderne i rummet. Her, i noget der kunne minde om en dyster storbystemning, udfolder spillerne i kraftfulde og akrobatiske bevægelser en parodi på narkoverdenens ritualer og koder, via dynamiske handlinger, som indimellem har karakter af karikatur. Mekanisk bevægelige konstruktioner af forskellig art er med til at skabe billeder, som kommer foruroligende nær på mareridtsagtige hallucinationer.

”Affaldet, byen og døden” (1997) skaber Nulla Facchini sammen med tre afgangselever fra School of Stage Arts. Forlægget er Rainer Werner Fassbinders kontroversielle stykke af samme navn fra 1975, der handler om den fattige prostituerede Roma, der blomstrer op da hun får en rig klient – ”Den Rige Jøde” - der er en ejendomsspekulant for myndighederne. Romas ægtemand og alfons Franz, bliver slået ud af hendes succes og forlader hende til fordel for en anden mand. Roma

overtaler "Den Rige Jøde" til at slå hende ihjel, og han undgår efterfølgende retsforfølgelse gennem sine kontakter til myndighederne, og anklagen falder istedet på Franz. Forestillingen gæstespiller på Kaleidoskop i København.

Ved "Havfruer" (1998) er det Vordingborgs Oringebynt der ligger land, strand og vand til en ny site-specific opsætning. De mange sagn, myter og eventyr, der findes om havfruer og sirener er forestillingens inspiration. Men bortset fra historien om hvordan Afrodite skabte sirenerne og H. C. Andersens eventyr om den lille havfrue, så er alle de specifikke myter forsvundet undervejs i arbejdet med materialet, og havfruerne har, i samarbejdet mellem spillere og instruktør, fået deres eget liv. Scenerne, som de fremstår i forestillingen, har instruktør og spillere fundet på. Myterne er blevet brugt til at lære havfruerne at kende og til at skabe forestillingens havfruefigurer. Der er grundlæggende to typer havfruer: Den gode havfrue, der ønsker at opdage en ny verden og sirenerne der, grimme og uhyrlige, lokker sømændene til at forlise. Modsætningen mellem de to figurer er forestillingens bærende tema.

"Agnes" (1999) er som "Affaldet, byen og døden" en afgangsforestilling fra "School of Stage Arts", som bliver videreudviklet til egentlig produktion. Mari Mägi, Rikke Svinding og Medde Vognsen er på scenen i forestillingen, der har karakter af thriller og foregår i et kloster. Her vågner en ung nonne en dag, og ved hendes side ligger et dødt, nyfødt barn. Barnet er åbenbart hendes, men hvem har slået det ihjel? Myndighederne sender en psykolog til klosteret for at undersøge nonnen og undersøgelse sagen, og priorinden virker, som om hun ikke rigtig vil hjælpe til i undersøgelsen. Forestillingen udspiller sig imellem disse tre kvindekarak-

terer: Den engleagtige, fraværende og måske skøre Agnes og de to autoriteter priorinden og psykologen, der strides om hvorvidt sandheden skal frem i lyset. Med mellemrum forlader spillerne deres roller og leverer meget anderledes storytellingforløb.

Forestillingen får efter sin premiere et videre liv i det professionelle scenekunstmiljø og spiller på Junge Hunde og turnerer i Sverige.

"Kvinden i sandet" (1999) er baseret på bogen af samme navn, skrevet af den japanske forfatter Kobo Abe. Historien handler om en ung skolelærer, der er ivrig insektsamler i sin fritid. I de mægtige klitter ved den japanske kyst indleder han en selvforglemmende jagt, og mister dagens sidste bus. Imødekommende beboere fra den nærliggende landsby tilbyder ham logi for natten på bunden af en sandhulning, hvor en ung enke lever i sin skrøbelige hytte. Hun skovler sand hele natten. Syv år senere erklæres den unge mand officielt for død; men han er i live, holdt fanget i sandslugten af landsbybeboerne. I landsbyen klarer man kampen mod sandets uophørlige trussel om udslættelse ved at lade slaver skovle sand. En enkelt nat hos en "gæstfri" værtinde, bliver starten på et tvungent fællesskab af mange års varighed, et samvær der udvikler sig til et forhold, som i sidste ende favner hele spektret af menneskelige relationer. Der er tale om et komplekst og smukt portræt af en mands og en kvindes samliv. Historien på scenen udvikler sig igennem en række konstant vekslende tableauer, der fortæller en fremadskridende historie, involverer tekst, og hvor videosekvenser er indbygget i forestillingens kropslige fortælling. Som en særlig effekt afvikles et indviklet partitur af lydeffekter, lys og videoprojektioner af spillerne på scenen. Michael Bo

mener at forestillingen ”befinder sig et sted mellem performance, dans og teater i en minimalistisk stil, der er ny for Facchini.” (Politiken 1999)

Til EXPO 2000 tager Cantabile 2 endnu engang til sit andet hjemland Tyskland. Her præsenteres vandforestillingen ”Loreley – Ein Mythos in Bildern ” (2000) ved en kunstig sø ved Hannover. Den opføres som en del af det officielle program for både regionen Rheinland-Pfalz og Danmark. Forestillingen har haft premiere tidligere på sommeren på Rhinen, ved Loreley klippen i St. Goarshausen i Rheinland-Pfalz. ”Loreley” genoptager havfruetemaet, og finder nu nyt materiale i de myter der knytter sig til området og den tyske kultur. Loreley er den romantiske myte om kvinden med samme navn, der sad på spidsen af klippen ved St. Goarshausen og ventede på sin elskede, og som styrtede i afgrunden da hun så ham sejle forbi og ville vinke til ham.

Publikum sidder bænket med udsigt over vandet, hvor en stor flydescene danner scenografi. Spillerne befinder sig på flydescenen, i en båd, samt stående i og gående på vandet, og indimellem forsvinder de i vandet og kommer ikke op igen.

Nulla Facchini:

”Vores styrke ligger mere og mere i at arbejde arkitektonisk med billeder, med vand, luft og højder. Jeg stræber efter at præsentere Det Gode Teaterbillede, hvilket er et billede, der fortæller en historie og indeholder en idé om fortid og fremtid. Men det kan også være mere primitivt – som et barn der kigger på sin uro og bliver helt hypnotiseret af den.”

I 2002 opsættes forestillingen i en indendørs version i

Kanonhallen, hvor scenen ombygges til et 20.000 kubikmeter stort vandspejl.

”Rottesken” (2000) er Cantabile 2’s anden opsætning af en opera. Den bygger på Günther Grass’ roman af samme navn, der beskæftiger sig med en bizar fremtidsvision, hvor rotterne har overtaget jorden efter menneskeheds selvudslettelse i en atomkrig. En hunrotte – i skikkelse af sangerinden Helle Hinz – beretter til en gammel mand i kørestol – sangeren Ulrik Cold – om hvordan verden ser ud udenfor. Den gamle mand tager afsked med den verden, som han nu indser, at han elskede højt. I en hvirvlende blanding af alle mulige fortællinger og virkelighedsglimt fortæller rottesken om eventyrfigurer, litterære karakterer, punkere og masser af rotter. Forestillingen sættes op i to forskellige smukke gamle lader; Pederstrup Gods’ staklade på Lolland og Rosenfeldt gods’ gamle 1700-tals lade i Vordingborg. Musikken er komponeret af Gunner Møller Pedersen og sangteksterne er udvalgt direkte fra romanen. Otte spillere står for forestillingens visuelle univers i samarbejde med Nulla Facchini.

”Die Stunde, da wir nichts von einander wussten” af østrig-eren Peter Handke, er et usædvanligt manuskript. Det indeholder nemlig udelukkende aktioner og regibemærkninger; i hele stykket (som i skrevet form fylder ca. 30 sider) bliver der ikke sagt et eneste ord. ”Tiden, da vi ikke kendte til hinanden” (2001) overholder denne præmis. Tilskueren bliver som en kunde, der sidder på en café på hjørnet af torvet og betragter det, der finder sted. Herfra ses menneskene der går forbi, og krydser hinandens veje for et kort øjeblik. Og tilskueren kan observere mulighederne og det indhold, der skjuler sig i disse kortvarige, momentane møder.

I modsætning til Handkes stykke har Cantabile 2 indlagt små sammenhængende fortællinger i det ellers historieløse stykke, og flere karakterer kommer igen, hvilket reducerer Handkes over 400 personer til 259! Disse historiebærende karakterer er skabt på baggrund af spillernes og instruktørens dagbogsobservationer i månederne op til forestillingsarbejdet. Storstrøms Kammerensemble spiller Marco Spallanzanis kompositioner live til forestillingen.

For opsætningen modtager Nullo Facchini den fornemme Kjeld Abell pris fra Det Danske Akademi.

”Kama Sutra – nydelsens vers” (2002) finder inspiration i det klassiske, indiske værk.

Nullo Facchini:

”Da jeg først fandt ud af, at Kama Sutra var meget andet end en positionsopslagsbog, blev jeg ramt af dens humor, men også af dens humanistiske aspekter: Intet var taget for givet eller forbudt af forfatterne, og bogen skulle kunne læses af begge køn, på tværs af religioner, kulturer og sproglige/geografiske begrænsninger.”

I Kama Sutra beskrives, udover afsnittet om erotiske teknikker, bl.a. hvordan mand og kone bør opføre sig overfor hinanden, hvordan en skovtur planlægges, hvordan køkkenet skal forsynes og urtehaven tilplantes, hvordan man møblerer og indretter et hus og hvordan religiøse højtider bør fejres.

”Det er ikke nogen kompliceret og problematiserende forestilling, den er mere komisk end erotisk, og det er ikke Cantabile 2’s mest visionære satsning, men en givende munter og vellykket sanselig poesi.” (Janus Kodal, Politiken, 2002)

Udover inspirationen fra Kama Sutra er forestillingens samling af historier skabt både ud fra spillernes egne kærlighedshistorier - personlige minder og seksuelle oplevelser på godt og ondt - og fra kærlighedshistorier indsendt anonymt af Vordingborgs borgere, samt ud fra forfatteres noveller, tekster og digte. Musikken, der spilles live fra orkestergraven, er komponeret løbende under prøverne af Laila Skovmand.

Rhinens myter og den tyske kultur kommer igen under behandling ved opsætningen ”Du bitterer Strom” (2002). På og omkring den majestætiske statue af Kejser Wilhelm I i Koblenz, hvor floden Mosel og Rhinen mødes, iscenesættes vigtige tyske litterære personligheder fra Romantikken. Et hold af blandede tyske og danske spillere er på scenen i denne atypiske Cantabile 2 forestilling, hvor det tyske talte ord får god plads, i form af tekster skrevet af Rhinromantikerne. Clemens Brentano er hovedpersonen i det litterære miljø præget af Bettina Brentano, Achim von Arnim, Heinrich von Kleist, Sophie Mereau og Karoline von Günderode. Synspunkter og idealer fletter sig ind i det levede liv, og Clemens Brentanos kærlighedshistorie med den unge og vilde Auguste Bussmann. Også brødrene Jakob og Wilhelm Grimm tager del i montagen af tidens miljø og personligheder, og deres eventyrfigurer blander sig som deltagere med ordløse pantomimeforløb, som parafraser på de eventyr de er født af.

I 2002 - 2004 vender Tine Madsen tilbage til Cantabile 2, hvor hun overtager funktionen som rektor for ”School of Stage Arts”, der derefter også har et afsluttende skemalagt semester på 3. år – efter et semesters praktik - og en fælles afgangsforestilling for den dimitterende årgang. Samtidig

fungerer hun som spiller og dramatiker på teatret. På forestillingen "Agamemnon" er hun instruktør.

I "Agamemnon – en hævnakt i 9 bevægelser" (2003) instrueret af Tine Madsen, er hun og Helle Pørksen på scenen. Agamemnon er formentlig det ældst bevarede drama i europæisk historie, og er en tragedie af grækeren Aischylos. Den er første del af trilogien "Orestien". Forestillingen er Tine Madsens gendigtning af historien med fokus på dens to kvindelige hovedpersoner: Dronningen Klytaimnestra og sandsigersken Cassandra.

Tine Madsen:

"Klagesangen er for mig indbegrebet af det tragiske. I klagesangen er der fortælling, musik, dans – hengivelse og overgivelse. Klagesangen er både personlig og fælles; den er kollektiv/offentlig i sit væsen. Den er direkte emotionel og samtidig komponeret og stiliseret. Klagesangen rummer en mulighed for fællesskab, forløsning. Selvom klagen kan være ustyrlig, er den altid artikuleret, formgivet. I denne formgivning ligger den menneskelige skabertrang, livskraften, håbet. – Også et stykke musik, et digt, et billede, en koreografi kan være en klage".

Musikken til forestillingen bliver komponeret og arrangeret af prisbelønnede rumænske Trio Contraste, til dels gennem fælles improvisationer med spillerne, og opføres live fra scenens ene side.

I 2003 ansættes yderligere to spillere for et år: Anana Rydvald (Sverige/Canada) og Burkhard Forstreuter (Tyskland), der begge bl.a. har medvirket i "Du bitter Strom" året før. Og teatret har således i 2003/2004 to faste spillere i huset.

Med "Venus Labyrinten" (2003) lancerer Cantabile 2 en helt ny type forestilling, der i langt højere grad involverer tilskuerens deltagelse i forestillingen, og sætter mødet spiller-tilskuer i en ny kontekst. "Venus Labyrinten" sættes op første gang i Vordingborg Masnedø Forts krinkelkroge. Fortet som helhed er et kort over hjernen, og hvert af labyrintens 27 rum svarer til et af de områder hjerneforskningen har defineret, som f.eks. lydforfølelse, hudens sansning, sprogforståelse osv. "Venus labyrinten" er befolket af kvindelige spillere, og således bliver et besøg i "Venus Labyrinten" et besøg i det kvindelige sind. Hver tilskuer får en individuel tid, når billetten bestilles, og hvert femte minut lukkes en ny gæst ind i den kvindelige sfære. I et af tre "lodrum" vælger den besøgende et objekt, et tekstfragment eller et kostumestykke og valget udløser hvilken kvinde han eller hun skal møde. Oraklet viser vej, og for enden af gange og trapper venter et one-on-one møde, planlagt af spiller og instruktør, et møde der influeres af tilskuerens deltagelse. Hver scene er skabt ud fra en personlig erindring, tilståelse eller indgangsvinkel. Samtidig er der i hvert rum i labyrinten udforsket forskellige teatral muligheder, indeholdt i den sceniske situation, hvor spiller og tilskuer er alene sammen i et rum.

I løbet af forestillingen møder tilskueren tre forskellige kvinder i tre rum, mens de andre 24 rum forbliver ukendte bag halvt gennemsigtig afdækning der passerer på tilskuerens vej rundt i fortet.

Da "Venus Labyrinten" i 2006 sættes op på Tre Kroner Fortet i Københavns Havn, hvor publikum sejles ud, modtages den af en begejstret presse og et dybt berørt publikum. Janus Kodal kalder det i Politiken (2006) for en: "sanselig næroplevelse, der inddrager en selv og med enkle stærke virkemidler åbner og forvandler tilskueren, så

verden ikke kan opleves på samme måde bagefter.”

I sensommeren samme år genopsættes ”Venus Labyrinten” med mellemøstlige kvinder i en særudgave under Images of the Middle East i Vordingborg. Mens krigen mellem Libanon og Israel raser, kan det vordingborgensiske publikum høre de syriske, irakiske og jordanske kvinders stemme og personlige beretninger.

I foråret 2004 flytter Cantabile 2 ud af Vordingborg Teaters lokaler og ind på det tidligere Svend Heinild Center et par kilometer derfra. Teatret bevares som spillested, men det daglige arbejde kan nu udføres under samme tag som teaterskolen ”School of Stage Arts” og Cantabile 2’s aktiviteter ligger nu samlet. Centret er et lokalemæssigt løft for både teatrets administration og for skolen. Med ansættelsen af Siri Haff Andersen og Ulrik Stets Hilden, nyuddannede spillere fra ”School of Stage Arts”, videreføres ønsket om at have spillere fast i huset. Ulrik Stets Hilden er en del af teatret i 2 år, mens Siri Haff Andersen bliver ved teatret og er en fast spiller i teatrets forestillinger fra 2003 og fremefter. Hun og Nullo Facchini skaber i årene fremover to soloforestillinger, hvilket Nullo Facchini ikke har instrueret siden 1996, da han i de mellemliggende år udelukkende har fokuseret på de store forestillinger. Som studievejleder og underviser på skolen følger Siri Haff Andersen sammen med Nullo Facchini, fortløbende ”School of Stage Arts” elever, da skolens undervisning i stadig højere grad varetages af anerkendte internationale gæstelærere.

Som ved ”Stumfugle”, baserer ”Syv prinsesser” (2004) sig på spilleres, scenografs og instruktørs studierejser. Denne gang er ønsket at opsøge den muslimske verden, og i sær-

deleshed de lande som de syv prinsesser fra ”Haft Paykar” kommer fra. Haft Paykar (på dansk Syv Skønheder) er et af den persiske litteraturs største mesterværker, skrevet i slutningen af 1100 tallet af den azerbadjanske forfatter Nizami Ganjavi, måske den vigtigste persiske digter i Middelalderen. I den persiske verden er ”Haft Paykar” mindst lige så kendt som andre middelalderlige værker som f.eks. ”Den Guddommelige Komædie” eller ”Canterbury Tales” er det i Vesten. Historien fortæller om Prins Bahram, der i et hemmeligt rum på paladset, finder 7 portrætter af prinsesser fra forskellige verdensdele. Han sender bud efter prinsesserne, der hver fortæller ham en historie, som udgør kernen i prinsens åndelige, indre rejse til en ny moral og visdom. Disse syv åndelige kvaliteter ligger overraskende tæt på den kristne definition af de syv dyder, og viser tilbage til et vigtigt fælles fundament for både den muslimske og kristne kultur.

”Haft Paykar” og personer og oplevelser på studierejserne er inspirationen til forestillingen. De syv prinsesser flettes sammen med virkelige mennesker; nutidens prinsesser. Kong Bahram, der i ”Haft Paykar” er en passiv modtager af lærdom, kobles i forestillingen sammen med kulturfilmens ”El Topos”s helt, der gennem handling og kamp finder selverkendelse i den mexicanske ørken. Ønsket med ”Syv prinsesser” er at bidrage til at få et dansk publikum til at lytte til historier og stemmer fra den muslimske tradition.

Tilskueren i ”Syv prinsesser” går fra scene til scene medbringende en klapstol, og forestillingen spiller først i en hal i Sydhavnen i Vordingborg (det der i dag er Kulturarkaden) og derefter i København i DSB’s gamle lokoværksted.

“Oceanhavet” (2005) er en iscenesættelse af Allesandro Bariccos roman af samme navn.

Nulla Facchini:

”Hvis jeg befinder mig på et skib og kigger lodret ned udover relingen, føler jeg altid tilstedeværelsen af en enorm og ustyrlig kraft. Jeg mærker dødens evige stille nærværelse, jeg genfinder visheden om, at der findes masser af tilstande i denne verden, som min krop ikke er udstyret til at overleve i. Men hver gang jeg ser havet fra landsiden, opfyldes jeg af en livsbekræftende energi. Jeg mærker verdens flersidighed og bliver opløftet af det. Åbenbart er det jo ikke selve havet som jeg tiltrækkes af. Det jeg tiltrækkes af, ligesom prof. Bartleboom i Oceanhavet, er grænsen mellem havet og jorden. Det punkt, hvor to økosystemer – to regelsæt – to livsformer mødes og for en kort stund gennemtrænger og præger hinanden. Det punkt, hvor de elsker. Historien i Oceanhavet handler om disse to verdener, og om deres møde”.

På en afsidesliggende strand ligger pensionatet Almayr. Den føres kyndigt af børn, og i forestillingen medvirker rigtige børn, som bestyrere. Syv gæster på pensionen, har af forskellige grunde søgt havets nærvær og helende kraft, men efterhånden indhentes de af fortiden ...

Romanens billedskabende univers gengives i scenerne og spillernes tekstogdialogerfrabogen.”Oceanhavet” er ilangt højere grad end sædvanligt en tekstforestilling, bortset fra et voldsomt, fysisk og ordløst intermezzo på en tømmerflåde.

I 2003 vinder Nulla Facchini 1. præmien i en teater/erhverv konkurrence udskrevet af Teaterfagrådet i Storstrøms Amt. Han vinder muligheden for at realisere det projekt han har udtænkt til konkurrencen, og i 2005 realiseres

”Glasstykket” (2005) på Holmegaard Glasværk.

Nulla Facchini:

”En dag besøgte jeg Holmegaards glaspusteri. Mens jeg gik rundt og betragtede de glødende dråber blive til fine krystaller, fantaserede jeg om, hvordan man kunne få alle disse elementer til at fortælle en historie”.

Forestillingen foregår i to dele. Først føres publikum igennem den endnu aktive produktionsdel af glasværket, hvor spillere i glasinstitutioner og glaspustere, der skaber bl.a. Askepots sko, er langs ruten. Herefter guides publikum til en stor forladt lagerhal, hvor det 20. århundrede skildres i en række tableauer – et for hvert årti. De går fra scene til scene i den store hal, der kort tid forinden er udgået af brug. Forestillingen præges af glas. I en scene skildres udviklingen da plastik begynder at overtage glassets plads, en anden scene er en stor fælles koreografi med glas og glaspuster objekter, i en scene spilles der på det 100 år gamle klenodie, Glasorgelet, der spiller når fingrene glides over det, som når man frembringer en tone på krystalglas, og glas der knuses rytmisk forstærkes og udgør lydbilledet til en fjerde scene. Holmegaard Glasværks orkester Urania, der spiller på instrumenter lavet af glas, fremfører dele af musikken live – den anden del er elektronisk. Komponisten er Line Tjørnhøj.

I november 2005 drager Nulla Facchini og Cantabile 2's to faste spillere, Ulrik Stets Hilden og Siri Haff Andersen på en måneds research- og netværksrejse til Bolivia og Peru. Her påbegyndes arbejdet på Siri Haff Andersens solo ”Inca Cola” (2006). I Sucres højder, hvor den tynde luft giver åndenød ved enhver anstrengelse, og midt i

Limas pulserende liv og trafik, i et lille studie på 1. sal, vokser forestillingen frem.

”Inca Cola” er navnet på nationalsodavanden i Peru, og i det navn bæres modsætningen mellem traditionen og det kommercielle. ”Inca Cola” bevæger sig som danseforestilling frit imellem en dansende krop, en ekspressiv stemme og poetisk tekst. Den søger at skabe et intimt og åbent univers - et sansernes univers. Ordene åbner sprækker til dansenes rum. Danse der er skabt ud fra billeder. Billeder fra en rejse – en fysisk rejse, erindringens rejse og fantasiens rejse. Motivet er børn. Bolivias og Perus børn, set på rejsen igennem landene. ”Inca Cola” tager form som et barns sind. Den flytter sig, flydende og let, fra et punkt til et andet uden logikkens begrænsning, følger sin fascination af bevægelse, lyd og stemning. Og alligevel – måske ser tilskueren først og fremmest sig selv, spejlet i opdagelsesiver, kamp og forløsning. Som en fremmed i en verden der ikke passer, som et barn i en kvindes krop.

I ”Skytsengle” (2007) fortsættes den kunstneriske linje fra ”Venus Labyrinten” hvor interaktivitet og mødet mellem spiller og tilskuer er et væsentligt element. Det er teatral forskning, som søger at uddybe tilskuerens personlige og følelsesmæssige oplevelse. Tilskueren er ikke bare beskuer, men bringer sine egne tanker, minder og oplevelser ind i forestillingen. På samme måde har spilleren ikke nogen egentlig karakter i denne forestilling. Spilleren er guide for en nøje tilrettelagt rejse sammen med sin gæst, med udgangspunkt i det ægte: Naturen og bygninger omkring dem, egne fortællinger og historier, situationens her og nu. Det er teater uden en scene, inde i byens og hjertets tusinde rum.

Dagen før forestillingen ringes tilskueren op af sin personlige skytsengel og får informationer om deres forestående møde, angående tilskuerens påklædning eller noget han eller hun skal medbringe eller tænke over. Til hver forestilling er der 13 tilskuere og 13 skytsengle. Ved forestillingens start danner skytsengle og tilskuere tilsammen en sluttet cirkel, siddende på stole, i et af Vordingborg Borgmuseums smukke og fredfyldte rum. Lokalet er ladet af forventningens nervøsitet. En for en rejser skytsenglene sig og går over til sin udvalgte tilskuer. Sammen forlader de lokalet og drager ud i området, med båd, med bil, med rickshaw, etc. til deres bestemmelsessted. Undervejs skabes et møde mellem tilskuer og spiller, planlagt af spilleren. Da alle en time senere samles i det lille rum igen, har alle lært deres del af en firestemmig sang, som synges i fællesskab.

Med ”ByCirkus Berserk” (2007) giver Cantabile 2 sit bud på en nycirkus forestilling. Bygget op omkring en silo og det omkringliggende havneområde som scenerum, henholdsvis på Vordingborg Sydhavn og i Københavns Frihavn, tager forestillingen udgangspunkt i byens mørke side, nattens by, og inspireres af den amerikanske forfatter Charles Bukowskis tekster og liv. Havnekajen befolkes af nattelivets skæve eksistenser, og karakterer og figurer fra Bukowskis univers fyldt med fulderikker, charmører, småsvindlere, amerikanerbiler, og lette piger. Og i en poetisk sammenfletning af uanstændig blues, dans, akrobatik og artisteri, skabes et kærligt, teatralisk digt om byens mørke side. Med solnedgangen og mørkets frembrud i baggrunden udføres halsbrækkende akrobatiske numre på den svimlende høje silovæg og i luften oven over det hårde gadeliv, der udspiller sig på det grå beton under artisterne. Det er Cantabile 2 spillere og internationale cirkus artister, der

side omside giver liv til betonjunglens og nattens verden. Som research tilbringer Nullo Facchini og spillerne en nat mellem pushere og prostituerede på Istedgade i København.

I en container sidder bandet Dunk! og skaber stykkets konstante musikalske lydflade under de ordløse billeder. Og i musikken får ordene plads; Bukowskis og Dunk! 's. Marc Facchini-Madsen, søn af Nullo Facchini og Tine Madsen, medvirker som sanger i forestillingen.

I København sejles publikum ind i Frihavnens område, medbringende pas i den ellers afspærrede zone.

I soloforestillingen ”**Bombshells**” (2008) med Siri Haff Andersen iscenesættes 4 kvindemonologer skrevet af australieren Joanna Murray-Smith. Forestillingen er en tekstforestilling og en humoristisk hyldest til kvinders løsslupne, ynkelige og passionerede vildskab. I den skildres fire kvinder som lever i den post-feministiske tid, hvor et vanvid har erstattet et andet. Tidligere blev kvinder sindssyge af at undertrykke deres drømme – i dag bliver de sindssyge af at prøve at opfylde dem alle på én gang. Som mor, barn, hustru, elskerinde, stjerne er de ved at eksplodere under vægten af de konkurrerende roller. I dette spænd mellem deres indre virvar og den ydre verdens krav, kæmper de – nogen gange tragisk, andre gange komisk – for at få verdenerne til at hænge sammen. Imellem de fire monologer bruges high frame slowmotion videooptagelser, bl.a. af en faldende kat. I sekvenserne afspilles det, der i virkeligheden har taget få sekunder, i langsom gengivelse, og hver detalje af f.eks. kattens pels og blik under faldet fremstår som en fængslende opbremsning af tiden, og er et lille indblik i den verden der skjules af vores øjnes begrænsning.

2008 - ?

Cantabile 2 har nu i 25 år skabt forestillinger og været en væsentlig del af det danske teaterlandskab. Teatret har skabt forestillinger til lands, til vands og i luften, i en spændvidde fra de store spektakulære udendørs forestillinger, til de intime møder mellem tilskuer og spiller. Der har været forestillinger med tekst, uden tekst - med udenlandsk tekst. Stort anlagte installationer og minimalisme. Psykologisk drama og billedmosaikker, i en kunstnerisk vifte der har bragt ”en unik kombination af skønhed, råstyrke og sensualitet ind i dansk teater med billedrige forestillinger der ofte kredser om kærlighedens og lidenskabens vilkår.” (Gyldendals Teaterleksikon 2008)

Hundredvis af mennesker, på og bag scenen, har været en del af teatrets særlige univers og arbejdsmiljø, og har lagt deres sved, tårer og blå mærker samt et stort hjerte for kunsten og hinanden i et fælles arbejde samlet omkring Nullo Facchinis visioner.

Med base i Danmark gennem 24 år vendte teatret med det sydlandske blod i årenerne aldrig tilbage til italienske himmelstrøg. Og et sted i Copparo står et rum med støvbelagte rekvisitter og værker i murene af tomhedens længsel efter farvestrålende liv - et liv der bliver levet langt højere mod nord, og hvis ekko kun anes svagt i Copparo, Italien.